

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund

Der er i de senere år opstået en stigende interesse i kommunerne for at etablere kommunale samarbejder om varetagelsen af opgaver, som ikke hidtil har været genstand for samarbejde. Det er kendetegnende for kommunernes ønske om denne nye type samarbejder, at der ikke sker kompetenceoverførsel til et nyt selvstændigt styrelsesorgan. Derimod ønskes samarbejdet etableret som en fleksibel ordning, hvor kommunalbestyrelsen kan overlade varetagelsen af visse opgaver til en anden kommunalbestyrelse, men hvor kommunalbestyrelsen bevarer kompetencen til at træffe beslutning om opgavens udførelse og bevarer ansvaret herfor. Sådanne samarbejder giver kommunerne mulighed for at tilrettelægge opgavevaretagelsen mere smidigt, ligesom denne form for samarbejde – navnlig mellem de mindre kommuner – giver mulighed for en mere effektiv ressourceudnyttelse.

De nye samarbejder vil på en række opgaveområder kunne etableres uden lovhjemmel. Det drejer sig navnlig om opgaveområder, der ikke indebærer varetagelse af myndighedsopgaver.

Samarbejde om myndighedsopgaver kræver derimod lovhjemmel.

Der er fra kommunal side i forskellige sammenhænge rettet henvendelse til regeringen med anmodning om, at der for visse opgaveområder skabes en sådan lovhjemmel til kommunalt samarbejde om myndighedsopgaver.

Regeringen er generelt positiv over for kommunernes ønske om at fjerne såvel lovgivningsmæssige som andre barrierer for kommunale samarbejder.

Med virkning pr. 1. juli 1996 er der således skabt hjemmel til etablering af fælleskommunale skatteankenævne (Skatteministeriets lov nr. 304 af 24. april 1996), og med virkning pr. 1. juli 1999 er der skabt hjemmel til fælles administration på lignings- og vurderingsområdet (Skatteministeriets lov nr. 381 af 2. juni 1999). Endvidere er der pr. 1. januar 2000 skabt hjemmel til kommunalt samarbejde på ejendomsskat-

teområdet (Indenrigsministeriets lov nr. 1100 af 29. december 1999).

I forlængelse af disse tiltag har man fra kommunal side – senest i en henvendelse fra Kommunernes Landsforening i efteråret 1999 – anmodet regeringen om tillige at understøtte kommunernes ønske om at etablere samarbejder omkring opkrævning og inddrivelse af fordringer.

Den enkelte kommune forestår i dag inddrivelse af en række restancer på statens vegne samt opkrævning og inddrivelse af en række fordringer og restancer på egne vegne og i visse tilfælde også på privates vegne. Der kan eksempelvis være tale om tilgodehavender i forbindelse med kommunal elforsyning, børnepasning, administrativt ikendte bøder, private personers fordringer på underholdsbidrag m.v.

Ved opkrævning forstås udsendelse af opkrævningsm.v. og den efterfølgende kontrol med, at betaling finder sted. Ved inddrivelse forstås anvendelse af tvangsmidler og frivillige betalingsordninger over for skyldneren med henblik på betaling af fordringen.

Kommunalbestyrelsen træffer bestemmelse om indretningen af den kommunale administration, herunder om organiseringen af den del af den kommunale administration, der varetager kommunens opkrævnings- og inddrivelsesopgaver. I de fleste af landets kommuner er opkrævnings- og inddrivelsesopgaven organiseret som en samlet funktion – en inkassofunktion – der typisk er etableret som en del af den økonomiske forvaltning.

Det er kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig for opkrævningen og – med undtagelse af udlægskfunktionen – inddrivelsen. Efter § 2 i skatteinddrivelsesloven foretages udlægskfunktionen af pantefogder, der ansættes af kommunalbestyrelsen.

Udlægskfunktionen er et led i den kommunale inddrivelsesfunktion, men er i modsætning til opkrævning og de øvrige tvangsinddrivelsesmidler ikke en administrativ, men en retslig beføjelse. Indsigelser mod pantefogdens udlæg indbringes for fogedretten.

Kommunalbestyrelserne kan uden lovhjemmel indgå aftale om samarbejde for så vidt angår de dele af in-